

Trebao sam reći

Nakon dugoga nagovaranja mama i tata su me upisali na nogomet.

Prije početka treninga i igre prošao i vrlo ozbiljan razgovor s roditeljima.

"Moraš igrati fair!" rekla je mama. "Znaš kako to sve danas izgleda?"

"Znam!"

"Ne smiješ udarati niti rušiti suigrače! Ako to budeš radio, naljutit ćeš me i ništa od treninga!" dodao je tata.

"Ne ću! Znam kako se igra!"

A na treningu svi pet - šest godina stariji, dvije – tri glave viši od mene. Uhvatio me strah, ali ja sam športaš, brzo sam ga odagnao.

Već u prvom napadu jedan me igrač počeo provocirati:

"Vrati se u vrtić, mali!" rekao je, a dvojica njegovih uglas su se nasmijala.

"Nikad ne ćeš biti nogometaš!" nastavio je drugi. "Idi k mami, nek' te čuva i pazi, ovo nije igra za bebe! Vrati se mami u zagrljaj."

"Ha, ha, ha!" odjeknulo je uokolo.

Strašno sam se razljutio, potrčao, prvoga nagazio nogama, drugoga gurnuo rukama, treći je pobjegao...

Igra je stala. Svi su me gledali preko oka.

"Što je ovome?" čuo sam.

Oblio me hladan znoj. U strahu sam pratio svaki korak trenera. Po hodu se dalo naslutiti da je ljut na me.

Kad mi je prišao, u zemlju sam propao.

"Ne smije se ponoviti!" rekao je strogo, a meni je pao kamen sa srca.

Trening je sve sporije tekao, više mi nitko nije dodao loptu, na kraju sam se, kao prava beba, rasplakao.

Svi su mi se smijali, tiho ponavljali ono o vrtiću, bebama, dječici...

Kada je trening završio, mama je došla po me i pitala je li sve bilo u redu.

Promrmljao sam da jest, a čim smo došli doma, otrčao sam u sobu.

Reći ili ne reći mami - nisam znao.

Ustvari, znao sam, ali nisam mogao.

Naljutit će se, obećao sam da će biti drukčije.

Treniram već tri godine i svaki put kad mama po me dođe, mislim i osjećam se isto:

"Trebao sam reći!"

Lovro Putica, 5. r.